

Hårderups posten

Nr 37 — November 2007
30 kr.

Rester av en trädgård döljer sig i trädningen vid skogskanten. Här låg småbruket Skoghem i Bjälkhult. Där bodde Botilda och Jöns Persson

JINS DREJARES VAGN BEVARAD

Av Bertil Persson, Hårderupshult
Foto: Maria Gröhn, Bjälkhult

På denna bild från 1915 ser vi Botilda, som oftast kallades Tilda och hennes man Jöns Persson, som kallades Jins Drejare, vid sitt småbruk Skoghem i Bjälkhult. Bilden har publicerats i flera böcker och tidningar. Bl.a. i Mellersta Skåne den 9 sept 1966 där hembygdsforskaren Gunnar Persson i Hovgårdsmölla skrev följande i anslutning till bilden:

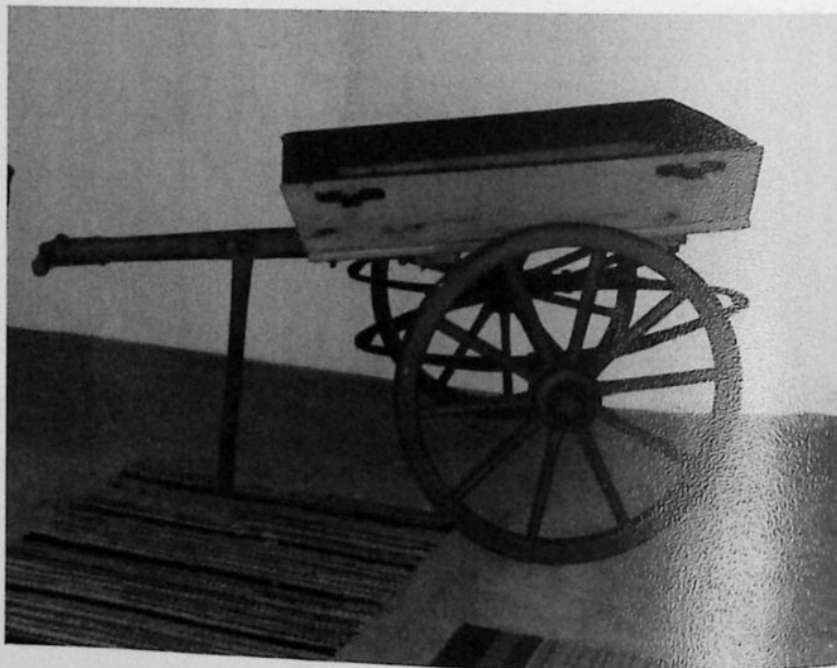
"Jöns var egentligen liksom sin fader rocka- drejare och gjorde spinn- rockar. De hade en strykande åtgång för alla pigor skulle ha en spinn- rock i hemgift. Det var en gängse binäring till ett litet småbruk en gång i tiden. Och jag skulle vilja förmoda att även denna rockadredjardynasti där yrket gick i arv från far till son, en gång under Boerkrigets dagar, tillverkade spinnrockar för Engelska staten, för vidareexport till Sydafrika.

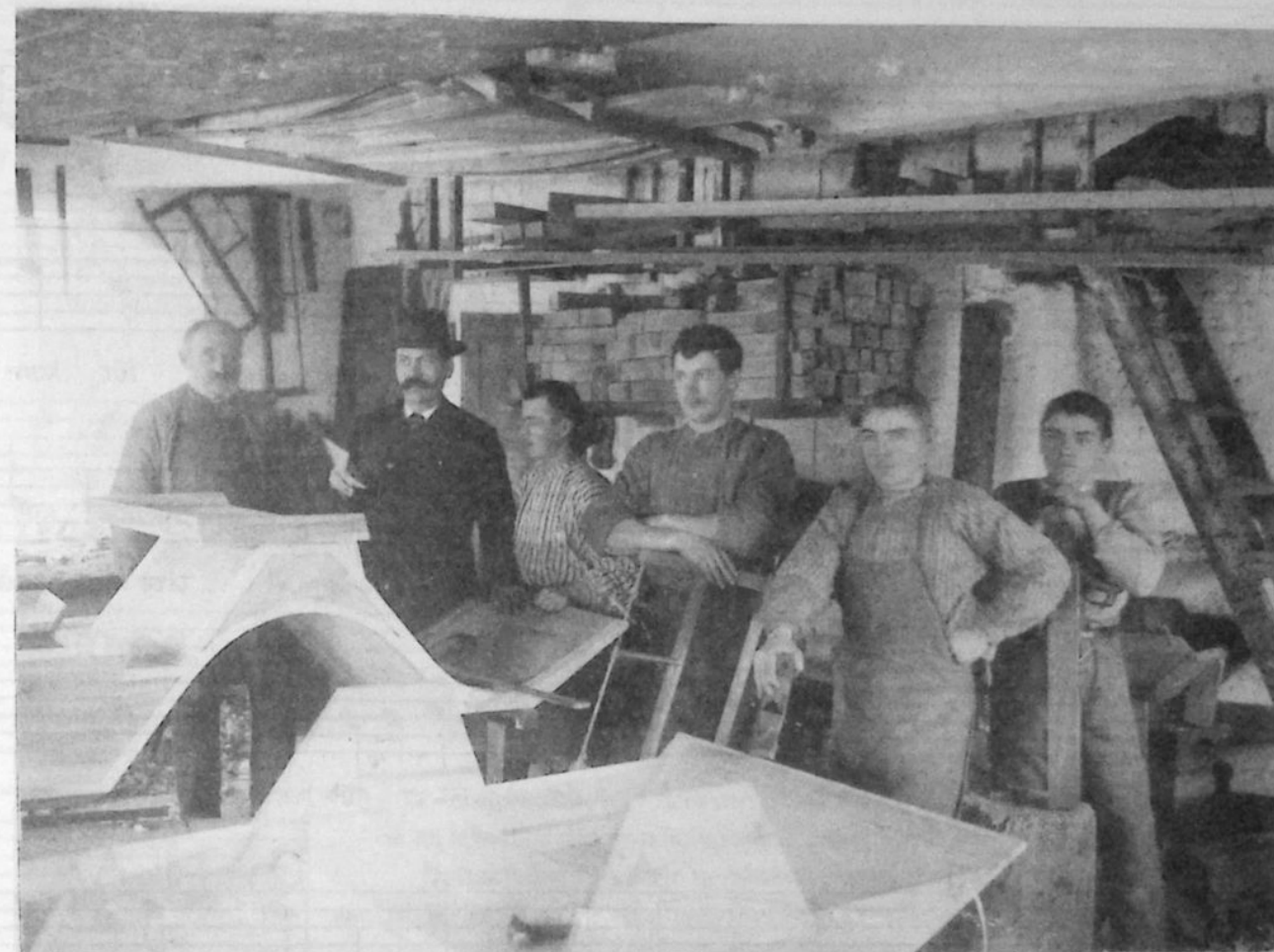
Där med all säkerhet många svarta kvinnor spunnit sitt bomull med svenska rockar. I själva verket var det ett stort framsteg för dessa människor, som använde sländtrissan liksom våra förfäder en gång gjort. Nu undrar väl någon, hur kunde dessa rockadrejare få denna kontakt. Jo, det var vårt hushållningssällskap som förmedlade den. En mycket stor insats på småbrukets och småhantverkets område på sin tid. Jins Drejare på bilden sitter där så nackstyv på sin gigg. Han började gå med posten Från Vollsjö, sedan gjorde han en kärra, den som han sitter i på bilden, en kärra som han drog själv. Backarna var branta uppåt Bjälkhults höjder, så han tog steget helt ut och skaffade sig en "isländare". Gjorde om kärran med skaklar, sydde själv en liten sele och så körde han sin egen vagn och häst. Men under hela hans tid lämnades posten endast till handelsaffärerna, samt på några få privata inlämningsställen, men så var folk inte heller så bortskämda som de är idag, då de helst vill ha tidningen in i stuan." –

Den gigg som syns på bilden ovan och som Gunnar Persson omtalar finns ännu, efter alla dessa år, kvar och i mycket välbevarat skick hos Anna-Lisa och Arvid Andersson i Tollstorp. Dessutom är den åter försedd med handdrag, vilket den enligt Gunnars beskrivning haft från första början. Men där finns också tydliga märken där hästskaklarna varit monterade.

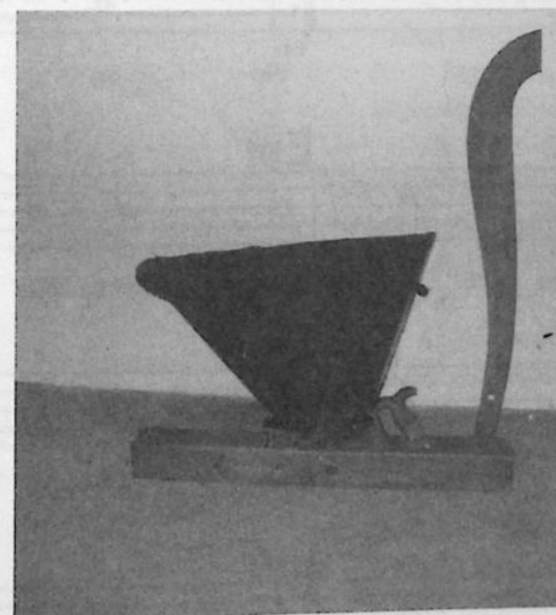
Vagnen kan mycket väl vara tillverkad i Bjälkhult av vagnmakare Olof Linde för vi vet att han var verksam i bröderna Perssons snickeriverkstad i Bjälkhult.

I det hus där vagnen nu befinner sig bodde senare vagnmakare Olof Linde och hustrun Ida, Anna-Lisas föräldrar. Huset är byggt 1920 och då fick Linde eget vagnmakeri som inrymdes på gaveln närmast vägen och i samma hus bodde de också tills det nya boningshuset stod färdigt ett par år senare. Linde hade varit i Malmö i sin ungdom och lärt sig vagnmakeri. Bilden nedan är tagen i denna vagnverkstad i Malmö omkring 1895. Linde syns närmast kameran. Tyvärr finns ingen bild bevarad från vagnmakeriet i Tollstorp.

Bilderna nedan visar Lindes verktygsväska som han hade monterad på cykeln när han åkte omkring som hantverkare i bygden. Här syns också en mall för tillverkning av bogträ, hans "rubank" och på andra bilden en stol som Linde tillverkat. Allt föredömligt bevarat hos Anna-Lisa och Arvid.

Kontrollkontroll

Beguin
Tempo 120

Text & musik Sven Ulatofta

1a 2a 6a 7a 19a 22a 24a 25a 36a

Kon- troll kon-troll nu så e' de fak-tiskt dags för kon-
troll Vi ska kol- la och mä-ta allt som vi tror mät- tas
bör Kon- troll kon-troll de' e' makt-ens gub-bars ny- a par-
oll De' blir ju böt- er om någ-ot då oss stör I de vi
gör Vis- sa
som in-te e' lant-bruk- ar- e dom vet te- o- ret- tiskt hur
all- ting bor- de lös- as Där- för
dom bor-de bli lant-bruk- ar- e och prakt-iskt sen vi- sa hur

40a 47a 55a

jord och djur ska skö- tas. Kon- troll kon-troll
nu så e' de fakt-iskt dags för kon- troll Vi ska kol- la
och ko-fis-ar-nas an- tal räk- na ner. Kon- troll kon-troll
de' e' makt-ens gub-bars ny- a par- roll Allt kan för- giftas om
kon-troll-er-na ej sker på känt ma- ner

1. 2. 3. Avslut

2. Lantbruken förr dom var privat revir,
nu en lekstuga där myndighetens stämma hörs.
Datumtvång för varje ny blankettsatir,
men ut till bondens gård ju undantag från regeln görs.
Refr.
Kontroll, kontroll, nu så e' de' faktiskt dags för kontroll.
Vi ska kolla, för vi har nyss fått nytt vikariat.
Kontroll, kontroll, de' e' maktens gubbars nya paroll.
Liksom ett pokerspel, om bondens lön och integritet.
3. Fem da'rs, semester ja jag var så glad,
långt bort från slitet, var jag blott någon dag.
Men ack, den lyckan ej beständig var.
Vid andra frukostmaten kom kontrollantsignalen.
Refr.
Kontroll, kontroll, nu så e' de' faktiskt dags för kontroll.
Vi ska kolla, likt en huggorm ila fram bland allt vi ser.
Kontroll, kontroll, de' e' maktens gubbars nya paroll.
Vi letar efter fel, som ingen annan ser men avdrag ger.
4. Allt kontrolleras man blir nästan paff,
snart väl privatlivet ska granskas uti varje tjäll.
Sängalagsböter det var förr ett straff,
kanske blir det infört på nytt i denna karusell.
Refr.
Kontroll, kontroll, nu så e' de' faktiskt dags för kontroll.
Vi ska kolla och kolla för då får vi mer resurs.
Kontroll, kontroll, det är maktens gubbars nya paroll.
Det som vi lärt på kurs, kan även blir nå'n bondes konkurs.

RAPPORT FRÅN TÄPPAN VII

Av Rut Ehrlow
Starrarps Ora

Förälskelsen

I samma veva som vi blev sommartorpare i Starrarp, lyssnade jag till journalisten m.m. Kerstin Stjärne, när hon i radio berättade om den släktgård familjen fått överta. Då hon kom på plats, såg ägorna och betänkte odlingsmöjligheterna kände hon det som om hon drabbats av en "röd passion fast grön". Hon liknade känsloupplevelsen vid en förälskelse. Jag kände genast igen mig i hennes ord, tyckte precis som hon att detta att följa frön hela vägen till frukt och skörd var viktigare än mycket annat i tillvaron. Och att få äga en liten bit av Skånes mark och bruka den efter behag, det kändes stort! Nu, ganska många år senare, har jag frågat mig, om min förälskelse håller i sig. Det gör den!

Insektssommar

Den här sommaren har inte varit som andra. Och då tänker jag inte i första hand på väderleken... Inte heller menar jag de spanska skogssniglarna, som vi dock varit förskonade från. Om man nu skall kalla dem insekter, eller vad? Nej, de "vanliga" insekterna har varit fler än tidigare, något som visserligen kan hänga ihop med vädret. Det riktigt märkliga är att vi för första gången fått gå i närkamp med mygg varje kväll före sovdags. Från mina år norr om Polcirkeln minns jag med förfäran myggplågan. Nu tycks min tolerans större. Orsaken är nog en barnbok, *Dumma mygga*. Den är en faktabok, skriven av en biolog och zoolog, Helen Rundgren, om sådana smådjur som bits och sticks – och varför de gör det. Anna Lindqvist har illustrerat mycket träffande. Här får vart och ett av småkrypen själv föra sin talan och förklara att det de gör, gör de för att överleva. Så här säger myggan:

Vadå dum? Mina ungar måste ha mat.

Jag ska lägga mina ägg nu och behöver vara stark.

Det är bara blod som är tillräckligt nyttigt.

Min man susar runt bland blommorna.

Han lever på vatten och nektar. Det räcker för honom.

Men inte för mig.

Jag får jaga runt bland fäktande armar och farliga händer.

Nu sticker jag min snabel genom din hud och dricker en droppe blod.

Det där som kliar är bara mitt spott.

Jag måste spotta lite så blodet inte fastnar i snabeln.

Ursäkta.

Är det inte nästan så, att man fylls av en smula respekt för myggan? De andra insekterna "talar" lika avväpnande om hur de också ligger i för att uppfylla sin bestämmelse. Carl von Linné, som studerade stort och smått i skapelsen, yttrade just om insekterna: "Inga underverk äro större än de minste". Överallt i skapelsen lade han märke till hur ändamålsenligt allt var inrättat, och det fick honom att utbrista: "Jag såg Skaparen på ryggen och jag hisnade."

Förundran

Den känsla som fyllde Linné, när han betraktade skapelsen, var förundran, även om han själv inte formulerade ordet. En Linné-lärjunge i vår egen tid är biologen och naturskildraren Stefan Edman i hans tankar är stor: från de stora kosmiska sammanhangen till tvestjärtar! Nytt i boken för mig är att obehag inför tvestjärten mildrats en aning.

Täppan, då?

Jo, visst blomstrar täppan, om än inte så prunkande som tidigare år. Men vi kom i gång sent och hur det varit med sol och värme vet vi alla... Squashen, vår vinterbasföda för att nu överdriva lite, hann aldrig sätta frukt, blommade sent omsider, men då hade insekterna dragit sig tillbaka för vintervila. Dock: den är *mycket* vacker under blomningen!! Och av de majsplantor – de var inte många – vi satte, ser det ut att bli en och annan kolv. Det verkliga glädjeämnet är ändå purjolöken som står rak och stolt; rådjuren skyr den.

Ska vi betrakta denna sommar som ett mellanår, kanske. Förhoppningsvis ska täppan blomstra också nästa år och när det på nytt är dags att bereda jorden, vill jag gärna ta till mig Tomas Transtomers ord inför undret i naturen: "Fröet sparkar i jorden."

MARTIN ANDERSSON. LÄRARE I STARRARP.

Som jag minns honom.

Av Anita Persson

Eskilstuna

När vi flyttade till Hårderup 1948 var det fortfarande sommarlov, men höstterminen närmade sig. Jag fick veta att vi kunde välja mellan Starrarps och Vallarums skola. Grannarna berättade om för- och nackdelar och det var svårt att välja. En dag tog pappa sin cykel och åkte till Starrarp, för att träffa läraren där. Han gjorde väl ett gott intryck, för det blev bestämt att vi skulle gå i Starrarp.

Det var med viss bävan jag cyklade till skolan första dagen. Jag hade fått veta att läraren var sträng och hade hemska bestraffningsmetoder. Man kunde få stå upp och hålla inneskorna högt över huvudet länge, ifall man hade glömt att ställa in dem i skohyllan i samlingsrummet. Det fick jag aldrig uppleva och egentligen var jag nöjd med en sträng lärare. Den jag hade haft i Sjöbo skola var snäll men lite väl fördragsam.

Vissa av pojkarna i de tre klasserna kunde vara ganska så bråkiga och retade ibland "gallfeber" på läraren. Då gick det åt en och annan pekpinne, trots att en elev var kaxig och påminde om att skolan var i lag förbjuden.

Hur Martin Andersson var som pedagog, har jag svårt att bedöma. Han var nog rätt bra på att få oss att jobba med uppgifterna, tror jag.

Matematik lyckades han dock inte att få mej intresserad av. Trots att jag kunde multiplikations - tabellen som "ett rinnande vatten" när jag började i Starrarp, så gick det trögt under alla 3 åren. Det visade sig särskilt tydligt på examensdagen i sjunde klass. Då fick jag en räkneuppgift på svarta tavlan som jag inte ens hunnit till i räkneboken. Det blev nog lite pinsamt för min far som satt bland åhörarna. Det var säkert inte av elakhet från lärarens sida, utan en överskattning av min förmåga.

En sak som han var omåttligt stolt över, var att han hade behörighet att undervisa i engelska. Det var ovanligt att äldre lärare hade det på 40-50-talet. Denna hans kompetens, ledde till att Starrarps skola blev uttagen som försök att från femte klass 1949 (tror jag) läsa engelska i samarbete med skolradion. Vi som gick i sjätte och sjunde klass kunde på frivillig väg hänga med på undervisningen. Jag valde att göra det och det har verkligen varit till nytta och glädje hela livet. När jag senare livet läste in grundskolekompetens märkte jag, att mina kunskaper i svensk grammatik och engelska var goda, tack vare Martin Andersson.

Han var även en duktig berättare. Speciellt om sina studier i Tyskland. Om vi tyckte att något ämne var tråkigt ibland, så var det en enkel match att ställa en fråga, så att han berättade om Tyskland resten av lektionen.

En sak som jag vägrade göra, var att känna på elektriciteten på en fysiklektion, hur läraren än försökte övertala mig att ta i stavarna. En anna mera avgörande sak kämpade han mycket under lång tid med. Målet för honom var, att få så många som möjligt att fortsätta studierna på Samrealskolan i Hörby. Av olika anledningar ville jag inte och det gjorde honom verkligen besviken. Jag hoppas att han i sin himmel sett, att jag ändå fick den vita mössan i 40-årsåldern.

Eftersom skolan inte hade någon gymnastiksal, hade vi ju all gymnastik utomhus. Mestadels som olika bollspel. Det var inte min starka sida, men jag blev ändå vald in i laget ganska tidigt, ifall det var killar som valde.

En aktivitet som läraren var noga med, var att vi skulle ta idrottsmärken. Vid ett sådant tillfälle ingick En aktivitet som läraren var noga med, var att vi skulle ta idrottsmärken. Vid ett sådant tillfälle ingick kast med liten boll. Mina försök blev hela tiden för korta. Till slut, när läraren tittade bort, kastade jag underifrån och lyckades. Det fusket har jag haft dåligt samvete för hela livet, när jag tänkt på händelsen.

Det förekom många kärleksdramer under de tre åren. En följd av detta, var att vi ofta kastade lappar med kärleksbud under lektionerna. Antingen märkte vår lärare ingenting eller också var han överseende, att han inte reagerade.

En rolig episod, som jag skrivit om tidigare i Härderupsposten var lärarens höns. Under rasterna hade vi flickor ibland våra "konferenser" på utedasset. Det fanns många hål på rad. Några av oss stod med ryggen mot väggen. Efter en stund märkte vi att det kliade. Vi var fulla med hönslöss, som krupit genom springorna i väggen. Jag tror inte att vi vågade berätta om problemet för läraren, eftersom vi inte fick vistas där, utom när nöden så krävde.

Jag tror nog att vi valde rätt när vi valde Starrarp. Jag tyckte verkligen om min lärare.

Lärare Nils Persson i Vallarum var säkerligen också en bra lärare och vi är ju alla skyldig honom ett stort tack för hans stora insatser i Frenningebadet. Han offrade många sommarlov, för att lära oss simma. Det kan ju t.o.m. ha räddat livet på någon av oss.

Minnet av min skoltid i Starrarp är mycket positiv och jag tror att Martin Andersson hade en stor betydelse för den känslan.

Vårterminen 1951. Ö.f.r.v. Martin Andersson, Stig Nordahl, Arne Sevedsson, Svante Olofsson, Inga Mårtensson, Anita Persson, Sven-Uno Svantesson, Sven-Åke Kristiansson och Ingvar Karlsson. M.f.r.v. Berit Sevedsson, Vera Nilsson, Else-Marie Persson, Gun Persson, Ann-Marie Jönsson, Gunnel Månsson, Karin Svensson, och Irma Lindström. N.f.r.v. Ingvar Andersson, Erik Karlsson(Rundgren), Sven Wallter, Svenne Håkansson och Olle Andersson.

NÅGRA AV MINA LÄSUPPLEVELSER!

Av Ewa Andersson

Gröna-

lund

Tack och lov att vi inte hade några halvfranska band med läderryggar i bokhyllorna, när jag växte upp. Såna som man bara hade till prydnad.

Då hade jag kanske aldrig börjat läsa böcker och tänk vad jag då hade gått miste om.

Ibland undrar jag hur påverkad man kan bli av det man läser. Kan det vara så att det var Robinson Crusoe som gav mig intresset för vatten, segling och öar?

Fast jag läste först en annan bok i sann Robinson-anda, "den schweiziske familjen Robinson" skriven redan 1841 av J.R. Wyss. Boken stod i min farmors bokhylla, mycket tummad och välläst. Hon hade fyra söner.

Här är det en hel familj som lider skeppsbrott. Mitt i allt elände lyckas de få med sig en massa prylar samt husdjur från fartyget som strandat nära en obebodd ö. De klarade sig rätt bra under de år de levde där.

För några år sedan kom det ut en bok som heter "Robinsonön", Här berättas om den ö som förebilden till Robinson Crusoe hamnade på när hans mobbade kompisar satte iland honom och där han sen fick dra sig fram i flera år.

Defoes Robinson bodde på en ö med tropiskt klimat, men i verkligheten låg Robinsonön långt söderut utanför Chiles västkust. Där är klimatet rätt tufft.

Nu fick jag stifta bekantskap med många intressanta personer. För första gången stötte jag på Schakleton, som i början av 1900-talet seglade i farvattnet kring Antarktis.

Det var så jag upptäckte den svenske äventyraren Ola Skinnarmo född 1872, som gjort samma resa och skrivit boken "I Schakletons fotspår". Det blev också en läsupplevelse.

Sen läste jag om hans och Göran Kropps äventyr. När de inte drog iväg i Andrés fotspår mot Nordpolen, besteg de världens högsta berg.

Men där måste det vara något annat som driver mig, jag som är så himla höjdrädd.

I mitten av 1970-talet åkte jag till Färöarna i samma veva som Tim Severin och hans kompisar gjorde Brendans resa och bl.a. besökte dessa öar.

Sen fortsatte jag att läsa om deras spännande resor till andra platser. De gjorde, liksom Thor Heyerdal, byggde olika båtar efter gamla förebilder och gav sig ut på de sju haven.

I våras kollade jag vilka äventyrsböcker som fanns på biblioteket i Vollsjo och hittade många spännande reseskildringar. Ensamseglaren Kurt Björklund från Råå, som ofta rapporterade i Radio Malmöhus från sina seglatser, fanns där. Aina Cederblom var en annan jag återupptäckte i hyllorna. Henne hörde jag första gången talas om när hon var med i TV-programmet "Här är ditt liv". Hon åkte i sin lilla motorbåt Rospiggen bl.a. via Färöarna till Grönland. Hennes liv var ett enda stort äventyr. Hon var textillärare och startade många skolor i olika länder.

Det kommer fortfarande ut många böcker om olika strapatser i vardagen. Det har i år kommit en av Birgitta Boye-Frendenthal och Erik Boye som heter "Mot Nordpolen" underrubriken lyder Med Ariel IV längs Norges kust till Svalbard. Skåningar som älskar att segla och tidigare gjort en världsomsegling med hela familjen.

"The crazy Swede, en sann historia" av Per Wirtén berättar om Anders Svedlund som 1971 blev känd efter att ha rott från Australien till Madagaskar hör också till nytilskotten i bibliotekshyllorna.

Jag har under senare år provat på att läsa om flera av mina favoritböcker, innan jag försökt rekommendera dem till mina barnbarn, för att se om de håller fortfarande. Visst gör de det! Det enda skulle vara att några har lite gammalmodigt språk, nu när man knappt längre talar om lemonader eller stanniolpapper.

JORDGUBBAR I STARRARP

Av Ingela Bertilsson
Starrarps Gård

Jag minns tydligt den soliga dagen i maj -98, då Ingvar kom in till middag och sa:

- Jaha, nu har utsädet till potatisen tagit slut. Vi har bara ett halvt tunnland kvar att sätta. Nu är frågan, ska jag köra in till Kävlinge och hämta mer utsäde eller ska jag plantera jordgubbar på biten? Vad tycker du?

Frågan kom egentligen inte som en överraskning för mej. Redan i början av vår gemensamma tid tillsammans, berättade Ingvar om en period i hans liv i slutet av 70-talet, då han arbetade på en gård ute vid Asmundtorp. Där odlades jordgubbar, och det var något som han själv ville prova på. Så någonstans förstod jag att när det väl blev läge, då kunde det gå snabbt. Det var verkligen läge, ur många synvinklar. Jordbiten som var aktuell, låg precis vid vägen, nära boningshuset och nära dammen, så att det var lätt att bevattna. Jorden var förberedd för potatissättning, alltså stenstränglagd, där var fina bäddar att sätta jordgubbsplantorna i. Ytterligare ett lägligt skäl fanns. Tre av våra äldsta barn var i den åldern att de behövde lite meningsfull sysselsättning, under några sommarveckor. Så på det hela taget kan man säga att det verkligen var läge, inte tal om annat.

Så därför blev mitt svar på Ingvar fråga:

- Klart att du ska sätta dina jordgubbar, så är det gjort.

Nu gick det undan. På två dagar hade åttatusen plantor införskaffats från Östegötland. Valet av sort föll på Korona. En klassisk jordgubbe, som hade smeknamnet "veckotidningsjordgubbe", eftersom den hade en väldigt vacker form. Men smakden var det inte fel på heller. En söt, saftig jordgubbe, som smakade som man minns att jordgubbar ska smaka. Dock odlas den inte så mycket längre, eftersom den inte klarar av nutidens krav på långa transporter och hållbarhet i flera dagar. Den var verkligen en färskvara. Men den passade vår inriktning, som i första hand var självplockning och direktförsäljning på fältet.

Ja, nu började verkligen ett nytt skede i vårt liv. Under några väldigt intensiva sommarveckor, träffade vi massvis med folk, som kom och ville plocka och köpa av våra jordgubbar. Ungarna fick på ett väldigt konkret sätt en insikt i om att tjäna pengar. Plockar jag si och så många liter, får jag si och så många pengar. En utmaning för somliga och en börda för andra. Handen på hjärtat, det var ju inte alltid så roligt. Speciellt inte de dagar då man hade beställningar och var tvungen att gå upp klockan fem och upptäcker att det ösregnar. Då var det trögt att lämna den goa sängvärmen. Men andra dagar var det himmelskt att se morgondimman lätta, lyssna på den intensiva fågelsången och så sakteliga beta av beställning för beställning.

Vi har träffat så otroligt många trevliga människor, haft mängder av intressanta samtal, ja det var verkligen en mötesplats. En av de mysigaste stunderna var förmiddagsfikat ute vid fältet. Det påtalade Ingvar flera gånger i somras också.

- Hur ska vi klara oss utan detta, det är något alldeles speciellt?

Dock är det så. Allting har sin tid. Vi har alltid sagt till barnen, så fort ni har skaffat ett annat sommarjobb, så behöver ni inte plocka jordgubbar längre. Så man kan väl säga att de har varit väldigt duktiga på att skaffa sommarjobb. I somras var det bara Ingvar, Maja och jag som var tillgängliga. Olof plockade så mycket han hann, innan han tog sin cykel ner till Frenningebadet, där han hade hand om kiosken tillsammans med en kompis. Maja protesterade. Så kunde vi ju inte göra. Så länge hon mindes hade vi haft jordgubbar. Trots det, fattade vi ett gemensamt beslut om att avveckla projektet jordgubbsodling.

Nu är biten upplöjd och nästa vår kommer rapsen att blomma gul. Ett nytt skede börjar i våra liv. Och Ingvar ska slippa ligga ute i jordgubbarna och dra ogräs. Det är otroligt mycket handarbete med jordgubbar, det tänker man inte alltid på.

Vi vill på detta vis tacka alla trevliga och positiva kunder som vi haft under alla dessa år.

Sommarhälsningar från Maja, Olof, Erik, Karin, Ingela och Ingvar Bertilsson.

JAKTEN PÅ EN JÄTTE

Av Katarina Skantz
Starrarp

När vi köpte den gamla affären i Starrarp i Dec 03 så hoppades vi att hitta några gamla och roliga fynd ifrån lanthandelns glansdagar. Visst fann vi några roliga saker såsom burkar, flaskor, plåtburkar och gamla skyltar.

Så en dag bestämdes att eterniten på en vägg i garaget skulle plockas ner. Vad vi fann bakom eterniten är och förblir ett mysterium. På brädorna har någon ritat en bild på "jätten Ferdinand". Efter många förfrågningar på byn av både äldre och yngre invånare står vi fortfarande frågande: vem var "jätten Ferdinand", har denna man, som för övrigt har stor likhet med Tuborg gubben funnits, vem var han, och framförallt: varför har någon ritat av honom i vårt gamla garage?

Jag ser detta som en sista utväg att någon av Härderupspostens många och trogna läsare ska kunna hjälpa oss med detta mysterium.

Om någon läsare har uppgifter, vänligen kontakta Bertil Persson för mitt telenr.

Finns det någon som har fotografier från affären som jag skulle kunna få låna och kopiera av, vore jag väldigt tacksam.

Med vänlig hälsning Katarina och Mikael i "affären".

VÅRFESTEN PÅ ÅGÅRDEN

Det blir åter Vårfest på Ågården lördagen den 1 mars kl. 18.30.
Som vanligt med mycket mat och mycket dans.

Anmälan till Gertrud senast en vecka innan. Tel. 0416-30407.

Välkomna !!!!!

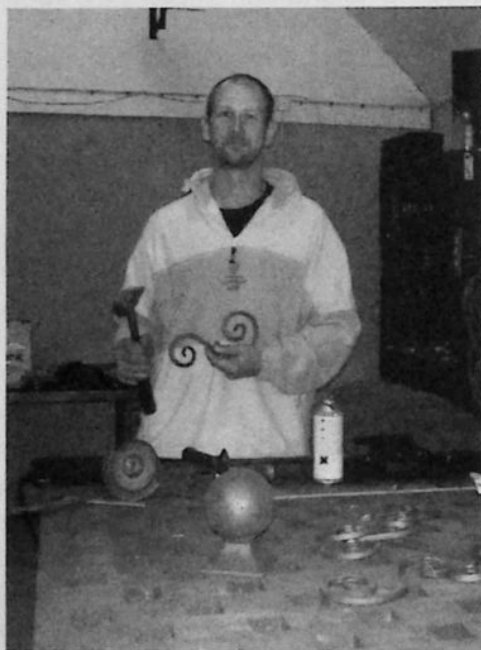
STARRARPS BYGG & INDUSTRISVETS

Av Bertil Persson
Hårderupshult

Magnus Jönsson är vår nyaste "smed" i Starrarp med egen rymlig smidesverkstad. Hans började dock som anläggningsarbetare på storföretaget Entreprenad. Men som anläggningssarbetare var det brist på jobb under vintern. Han erbjöds en AMU- kurs i Tomelilla, som hette Plåt och Svets. Därmed förändrades hans yrkesinriktning. Det blev anställning hos Herman Anderssons Plåt i Askeröd. Där stannade han i 12 år.

Sedan 5 år tillbaka är Magnus egen företagare inom bygg och industrisvets. Den egna verkstaden har han hemma på familjens avstyckade gård i Starrarp. De flesta jobben är dock på olika industrier runt om i Skåne och där matrealet ofta är rostfritt. På senare tid inte minst på Tetra Pak.

I verkstaden hemma i Starrarp kan Magnus visa upp flera exempel på grindar, staket och inbrotts-galler i smidesjärn där kunden själv kan komponera utseenden med hjälp av tusentals förfabricerade detaljer. Grillar i rostfritt och fordonsdetaljer förekommer också. Så jobb saknas inte. Det är fullt upp, säger Magnus.

Starrarps Bygg & Industri-SVETS

Svetsning, Montage, Rostfritt mm

Magnus Jönsson

Starrarp 20
270 33 Vollsjo

Mobil 0731-80 37 80
Tel. 0415-421 45

HELGE PRATARE

Av Ewa Andersson
Grönlund

Har ni hört talas om Helge Pratare?

Han levde i mitten av 1800-talet i östra delarna av nuvarande Hörby kommun.

Hans riktiga namn var det ingen som kände till. Han var inte mantalsskriven någonstans och han var fattigare än fågeln under himmelen. Var och när han föddes visste ingen heller.

1898 trycktes en liten skrift om honom på C.M. Bååths boktryckeri i Malmö. "Helge Pratare samlade slagdängor" är titeln.

Han beskrivs som en allmogens Bellman, men han var inte bara poet. Han beskrivs som lustigkurre och jonglör.

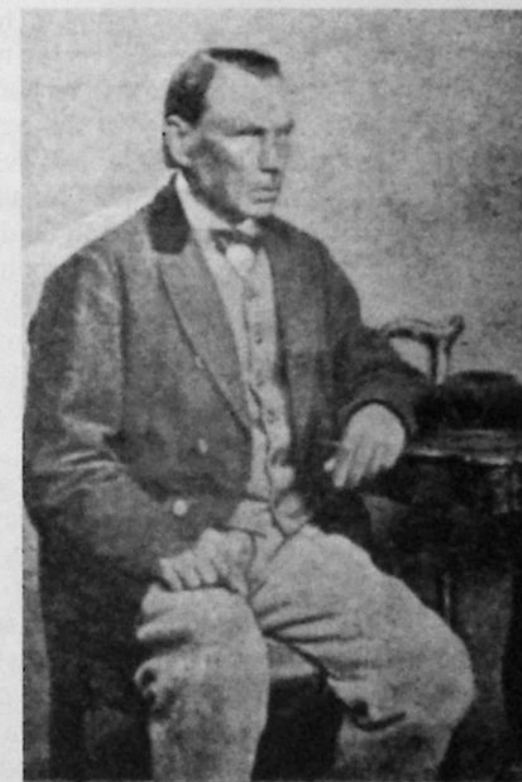
En självklar underhållare på alla gillen, där han sjöng sina visor och framförde sina lustigheter. När man drygt tjugo år efter hans död skulle ge ut hans dikter och andra nedskrivna texter, blev det svårt att redigera dem på ett bra sätt. Texterna hade väl gått an att höra på när det var fest och stämningen hög, men att låta trycka dem i originalskick gick rakt inte. Här är ett exempel:

Corinna mycket mörkrädd va,
Hon ej i enrum sofva tordes.
Dess mamma kloka ord ej spar,
Men ingen bättring dock förspordes.

Till slut hon informatorn ber
Han på den täcka dottern ser
Han på den täcka dottern ser
Och lofvar – efter sin förmåga.

Ett tal om spökens existens
Han höll vid sänkta rullgardiner,
Och innan dagen nått sin gräns
Tror flickan blott på – Amoriner.

Och när den tredje natten kom,
Var rädsla borta helt och hållet,
Hon ensam sov – men undras om
Hon icke kramad blef af trollet?

Några utdrag från tidningsartiklar finns också med. Signaturen "Thorleif" i Lunds Veckoblad ger 1877 en beskrivning av hur han som liten påg träffade Helge första gången och sen blev god vän med honom.

Det var vanligt att han tog sig på att passa barnen medan föräldrarna var upptagna med arbetet ute på åkrarna. Då var det sagoberättande som gällde.

Han lär ha levt helt på folks barmhärtighet. Han tyckte inte om att tigga. Förmodligen var han handikappad. Det berättas att ibland tog han sig fram med hjälp av kryckor.

Det står också att "det ej går att reproducera det nöje, som Helge med sina "spel" åstadkom bland sin publik". Han var antagligen en 1800-talets "stå upp komiker".

Det har ju ofta funnits någon som anlitats till att författa födelsedagshyllningar, spela på gillen i de olika byarna. Nils Eklundh i Bjälkhult var en självklar tolk för gratulanter vid många familjefester och föreningsjubileum. Exempel på hans diktning hittar du i boken "Levande bygd"

BREV FRÅN Huldah Kimbrell, mediapraktikant på Lifestyle TV

"Skandinavien." "Sverige." När jag var liten, lät dessa platser som någonstans som jag verkligen skulle vilja besöka. Jag kommer ihåg att när jag hörde om detta land, jag tänkte, "jag måste åka det någondag!"

Jag föddes 1989 i South Carolina, USA. Den är en plats som är varm, och det ligger nära stranden. Men jag bodde där bara på vintern med min familj. På våren, sommaren, och hösten bodde vi i Montana som är mycket längre norr än South Carolina. Det ser så vackert ut där! Det finns stora berg, klara sjöar och floder, ängar, stora skogar, och många djur. Det är där jag bodde tills jag åkte till en skola i Canada för 4 år.

Jag gillar många saker i livet. Till exempel, tycker jag om natur och att göra många saker där, och jag tycker om att studera och att lära mig nya saker. Jag tycker speciellt om musik, som att spela på min fiol, att sjunga, eller att spela på piano. Musik är en stor del av mitt liv, och det betyder väldigt mycket för mig. Men mest av allt har det varit viktigt för mig att ha en tro på en god Gud. Genom den tro har jag fått förståelse för vem jag är, och vad meningen med mitt liv är. På grund av det har jag fått frid och en önskan att göra vad jag kan så att människors liv blir bättre och att de får mer glädje. Därför har jag kommit till Sverige i Januari, 2007 och började som student på LifestyleTV i Starrarp.

Det har varit nästan 8 månader från när jag har börjat att bo här och ju mer som jag stannar här, ju mer gillar jag detta land och detta folk. Varje gång jag tar en promenad här tänker jag, "naturen här ser så vacker ut och det måste vara så trevligt för människor som bor här" och när jag träffar folk blir jag jätte glad att finna dem så varma, vänliga och snälla. Jag vet att jag har fått en stor välsignelse av att vara i ett så fint land som Sverige och med så trevliga människor. Det är annorlunda för mig att vara här men det känns mer och mer som ett nytt hem för mig.

Jag är säkert att ni som läser detta ser att jag just nu försöker lära mig Svenska. Det är lite svårt för att jag studera bara på egen hand men jag vill ta kurser snart så att jag kan kommunicera bättre på det Svenska språket. Jag tycker om Sverige väldigt mycket och vill stanna här och lära mig mer om människorna, kulturen, och hur jag kan göra för att hjälpa människor och ge dem mer glädje.

GODDAG HERR HÅRDERUP !

Av Bertil Persson
Hårderupshult

Rubriken är ett försök till travesti på en känd filmtitel. För visst var det både roligt och spännande att för första gången få skaka hand med en person med det välklingande efternamnet Hårderup.

Jag blev väl mottagen i Ernst och Sonjas hem i ett av Ystads många och mycket trivsamma gatuhus. Det blev också en ny och mycket trevlig bekantskap med paret Hårderup.

Det var det där med namnet, som intresserade mig först och främst. Jodå, mycket riktigt, det hade anknytning till Hårderups boställe, numera Hårderupsgården. Här är i korthet historien om hur Hårderup hamnade i Ystad.

Följande uppgifter om bostället fick jag i början av 1980-talet av Gottfrid Andersson (Gottfrid i svängen)

Hårderups boställe upplevde sin storhet under Patron Perssons tid, i början av 1900-talet. Följande arbetare fanns på gården: 1 kusk, 1 ryktare, 1 huggedräng, 3 statare, 3 drängar, 2 pigor och 3 mjölkerskor (troligen statarhus-tur). Djurbesättningen bestod bl.a. av 40 mjölkkor och omkring 10 par hästar av olika slag och för olika ändamål. Först bodde Perssons i det västliga bostället nr 9, men i samband med att Patron Persson även övertog arrendet på det andra bostället i Hårderup, som låg 200 meter öster om, (dvs. nuvarande Hårderupsgården) så flyttade familjen dit och istället så byggdes boningslängan på det västra bostället om till tre statarlägenheter. Omkring 1925 byggdes ett nytt statarhus bredvid. Efter några år revs den gamla gården och även det nya statarhuset revs 2002. Patron Persson lär ha hållit ollonsvin i bokskogen i Hårderupshult, där kronobostället innehade större delen av bokskogen. Svinen vaktades av "vuttehörar", pojkar i 6-10 årsåldern och gick ute större delen av året, kanske hela året för enligt Gottfrid så hände det att de "grisade" i snön. Svinen livnärde sig i huvudsak på bokollon och att ha ollonsvin hade urgamla anor här i bygden. Det var rent av så att skogens värde beräknades på 1700-talet efter hur många svin den kunde föda.

Gårdens areal var, enligt Gods och gårdar 1944, 54 ha, därav 40 åker, resten skog och betesmark. Familjen Persson umgicks eller var bekanta med stinsfamiljen i Vollsjo. Stinsfamiljen hade ju en välkänd son, Fritjof Nilsson Piraten. När Fritjof hade blivit reglerad från läroverket i Ystad 1912 efter klandervärt uppförande, ansåg hans fader att det nog skulle göra sonen gott med lite rejält kroppsarbete och Fritjof fick tillbringa sommaren som "lantbrukslev" på Hårderups boställe. Utfallet blev inte det bästa. Även här fick han underkänt av Patron Persson med orden: "Han passar inte för lantbruksarbete, han vill inte bli skitig om händerna."

Patron Perssons riktiga namn var Anders Persson. Han var född 1852 i Ö. Nöbbelövs socken. Hus-trun Anna Persson var född 1861 i Ry i Lövestads socken. De gifte sig 1882 i Lövestad. De övertog arrendet av Hårderups boställe och flyttade dit 1887. Här bedrev de med framgång stort jordbruk

ända fram till Krygerkraschen. Därefter köpte de ett hus i Frenningeby, numera med tillhörande spettkaksbageri, där dog Anna 1939. Då var Anders gammal och de sista åren bodde han hos Boströms i gamla prästgården. Han dog 1944.

Anders och Anna fick två barn, Elisabeth och Per Einar. Elisabeth, gift Stangenberg, var född i Lövestad socken 1883. Hon var alltså 4 år när de flyttade till Hårderup. Per Einar, född 1887, är vår man och huvudperson i denna historia. Det var nämligen Per Einar som tog sig efternamnet Hårderup. Även fadern använde Hårderup som tillnamn.

Det påstås att Per-Einar brukade rida till skolan i Starrarp. Så det var kanske hästintresset som avgjorde hans yrkesval, officer vid Skånska dragonregementet i Ystad. Nog var han sen barnsben omgiven av hästar. Vi noterar vad Gottfrid berättade ovan och Ernst påpekar också, vid vårt samtal, att Hårderups boställe under hans farfars tid födde upp kavallerihästar med stor framgång och detta bidrog säkerligen till gårdens dåvarande guldålder.

Ur Kungliga Skånska Dragonregementets historia del 4 kan man läsa följande:

Per Einar Hårderup, son av lantbrukaren Anders Persson H. och Anna Persson, född 1887 25/3 i Frenninge s:n (Malm.)

Student 1905 22/5, reservofficersvolontär vid Skånska dragonregementet 1907 27/5, reservofficersexamen 1909 1/5, underlöjtnant i regementets reserv s.å. 31/12, löjtnant i regementets reserv 1914 28/3, ryttmästare i regementets reserv 1924 2/12; - Gymnastiska centralinstitutets instruktörskurs 1912-1913, gymnastiklärarkurs 1913-1914 och sjukgymnastkurs 1914-1915, gymnastikofficer vid regementet 1919-1926, befälhavare för Ystads landstormsområde sedan 1927; - vik. Gymnastiklärare vid olika läroverk 1914-1916, gymnastiklärare vid realskolorna i Lidköping 1914 och i Varberg 1917 samt vid Högre allm. läroverket och Högre folkskolan i Ystad sedan 1918, v. brandchef därst. 1922-1927, ledamot av stadsfullmäktige därst. Sedan 1926; - ägare av villa Solstugan i Ystads Sandskog sedan 1927.

Gift 1917 4/8 i Ystad med Lilly Kemner, dotter av civilingenjören Ernst Wilhelm K. och Sigrid Louise Schönbeck, född 1891 6/5 i Ystad.

Det framgår här att Per Einar redan tidigt slog in på gymnastiklärarbanan och som sådan tjänstgjorde han i Ystad fram till sin pensionering.

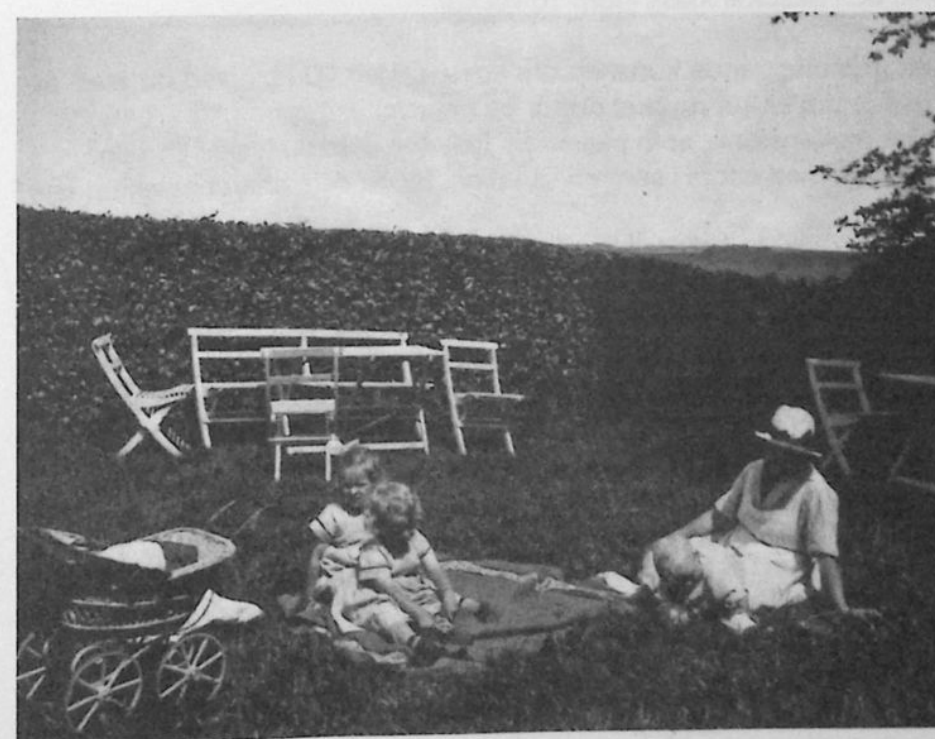
Per-Einars hustru Lilly var, som framgår ovan, dotter till Ernst Wilhelm Kemner. Hans mor var dotter till prosten Bruzelius i Löderup. Prosten Bruzelius hade ytterligare två barn. En son som var medicinprofessor i Lund och en som var lantbrukare i Domme vid Fru Alstad. Han hette Ture Bruzelius och var fader till bl.a. Viktoria, gift Benedictsson i Hörby. Denna Bruzeliusfamilj har som bekant också bott på Hårderups Boställe, men före patron Persson. Märkligt sammanträffande.

Per Einar och Lilly fick fyra barn, Karin f. 1919, gift Stangenberg, Britte f. 1920, gift Gussing, Göran f. 1922 och Ernst f. 1927. Göran var också inne på den militära banan en tid och tjänstgjorde som officer vid A3 i Kristianstad. Ernst har arbetat som civilingenjör.

Själv har Ernst bara ett minne av gården i Hårderup, hos farmor och farfar. Han var bara 3-4 år gammal. Han minns att de sov över på natten och att där fanns en stor Sankt Bernhardshund som hette Barry. Ernsts och Sonjas hund, en terrier, heter också Barry. Så lite grann lever gården i Hårderup kvar inom familjen. I Ystad är det numera bara Ernst och Sonja

som bär namnet Hårderup. Deras barn, liksom övrig släkt bor i Stockholmstrakten och däruppe finns betydligt fler med efternamnet Hårderup.

Översta bilden visar ryttmästare Per Einar Hårderup till häst på vägen utanför Hårderups boställe. På nästa bild har han sina döttrar Britte och Karin på hästryggen. Långt i bakgrunden skymtar nuvarande Einar Åkerbloms gård. Den tredje bilden är från nordvästra delen av trädgården vid Hårderups boställe. Vägen är bakom häcken. Här syns även sonen Göran framför en dam som troligen är dottern på gården, alltså Elisabeth. Det var sommar. Året var 1923.

VIKTVÄKTARNA HAR STARTAT I VOLLSJÖ

Av Ingela Bertilsson
Starrarps Gård

- Nu, kära vän, kan du inte leva på ungdomlig hälsa längre, nu är det dags för dej att tänka på friskvård.

Våren 2000 var jag hos doktorn för tredje gången på några månader. Återkommande bihålsinflammationer, som höll på att knäcka mej. Det enda som hjälpte var penicillin. Läkarens ord gav mej ingen ro. Ärligt talat blev jag lite sur. Vadå "ungdomlig hälsa" och vadå "frisk-vård"? Jag var väl inte tjock och jag var väl inte gammal, hade inte ens fyllt 40. Det var inte heller vad doktorn sa, men det var det jag hörde.

Jag förstod att jag måste göra något åt mitt liv om jag skulle orka fortsätta det tempofyllda liv, som jag ville leva. Frågan var bara vad jag skulle göra.

I slutet av sommaren drabbades jag av vad jag i efterhand förstod var en klassisk 40-årskris. Så mycket i mitt liv var hälften. Jag hade bott hemifrån halva mitt liv, jobbat med samma sak i halva mitt liv, därtill på samma ställe och en sak till hade jag gjort i halva mitt liv, nämligen bantat. De två första punkterna kunde jag ju inte göra något åt, de var fakta. Ja, i och för sej kunde jag omskola mej eller söka ett annat kantorsjobb, men det hade jag inte lust till. Jag trivdes bra med mitt yrkesval och församlingen. Men det där sista, jag kunde en gång för alla göra upp med min övervikt. Nu var DET STORA BESLUTET TAGET. Nu skulle något hända i mitt liv!

I den vevan hade Viktväktarna en reklamkampanj och jag trotsade alla mina fördomar, om att Viktväktarna var en klubb för damer i kolossalformat. Jag trodde också att man vägde sej offentligt inför alla, det gjorde man alltså inte. Det visade sej vara helt normala människor som gick dit. Faktiskt en hel del som jag kände sedan tidigare.

Så kom det sej att jag började en kurs, som kom att förändra mitt liv. Hos Viktväktarna fick jag förutom att lära mej äta på ett mer hälsosamt sätt, även kunskap om vikten av att hitta en motionsform, som jag trivdes med. För mej blev dagliga halvmils-promenader med Saga, vår Golden Retriever hund, ett livselixir. Med en stor familj, 4 barn i aktiv ålder, och ett heltidsarbete som kantor, gällde det att planera i detalj för att hinna med allt. Men jag upptäckte ganska snart, att jag orkade så mycket mer och mädde så otroligt mycket bättre, så den prioriteringen var inte svår att göra.

Viktminskningen lät inte vänta på sej. Mitt första delmål var att gå ner 10%. Och lagom till min 40-årsdag i slutet på oktober, hade jag nått det målet, och jag kände mej fin i nyinköpt klänning. Strax efter jul -01, nådde jag min Målvikt och några månader senare, blev jag efter att jag gått Jämviktskursen, till slut Guldmedlem. Att vara Guldmedlem innebär att du går gratis på Viktväktarna, så länge du håller dej inom 2 kilo från Målvikt och besöker klass inom 10 veckor.

Viktväktarna talar om de fyra M:n.

- M som i mat. Man får en grundläggande kunskap om kosten. Men "Du blir vad du äter" är bara en halv sanning, den andra är hur mycket du rör på dej dvs...
- Motion. Försök att hitta en motionsform, som passar för just dej, som du tycker är rolig.
- Mötena är unika. Tillsammans med andra i samma situation, får du dela erfarenheter, under-visning och tips.
- Motivation, det kanske allra viktigaste, i alla fall för mej. Jag menar: Alla vet vi väl att om vi äter för mycket av fel sorts mat och rör oss för lite, då går vi upp i vikt. Men hos Viktväktarna fick jag mental träning, som jag hade nytta av i mitt dagliga liv och arbete. Vad är det som gör att jag bestämmer mej för att fullfölja en utbildning, att avsluta ett renoveringsprojekt av huset, att genomföra ett projekt på jobbet, att inte ta den där extra kakan till kaffet, inte den där extra portionen mat...? Hos Viktväktarna fick jag nycklar till så mycket mer än bara viktminskning.

Jag tror att alla som kommer till Viktväktarna är livsnjutare, vi älskar ju allt det goda i livet, speciellt god mat. Och det är det bästa, som jag ser det. För man får faktiskt fortsätta att vara det. Inget är förbjudet, allt är tillåtet, men kanske inte alltid och hur mycket som helst.

Hösten -05, fick jag så ett erbjudande om att få utbilda mej till Viktväktarkonsulent. All personal inom Viktväktarna har själva varit överviktiga, all personal värvas på detta sättet. Jag hade hållit min nya vikt sedan våren -01, så jag hade visat att konceptet verkligen fungerade. Efter att ha jobbat som

kantor sedan jag var 19 år, kändes det spännande att ta tag i en ny utmaning vid sidan om kantorsjobbet. För det jobbet släpper jag inte. Att sjunga och spela är fortfarande det roligaste som finns, det känns väldigt meningsfullt. Alla de härliga människorna i mina olika körer i alla åldrar – ständigt nya människomöten.

Hälsa kost och motion – det ligger verkligen i tiden. Vi har alla ett eget ansvar att ta, för det vi kan påverka. Och med mer kunskap och insikt, kan man komma långt. Och det vill jag gärna ge mina medmänniskor. Jag brukar säga till mina nya medlemmar att de ska se detta som en kurs, bara för deras egen skull. Likaväl som man går en datakurs eller en keramikurs, så kan man gå en kurs i att lära sej leva på ett mer hälsosamt sätt. Se det som en investering i sej själv.

En dag, strax efter jul ringde min chef, Annette, och berättade att viktväktargruppen i Vollsjö hade kommit på första plats i Sverige, när det gällde viktminskning räknat per medlem. Jag förstod ingenting, hur kunde vi det, jag hade ju nyss börjat, bara hållit på sedan vecka 8. Det visade sej att alla siffror jag rapporterar in efter varje möte, på måndagskvällarna, görs det statistik av, och då kom denna rapport fram. Så mina medlemmar här i lilla Vollsjö var alltså bäst i hela Sverige på att ta till sej av det jag berättade om på lektionerna. Fantastiskt roligt!

Hur gick det då med hälsan? Jo, den riktigt stora belöningen fick jag när jag kom till företagshälsovården lite senare. Alla värden hade förbättrats. Jag har inte haft bihålsinflammation på flera år. Det var egentligen den stora vinsten. Men även självkänslan och självförtroendet växte. Idag vågar jag göra saker, jag inte vågade tidigare. Naturligtvis ska jag inte förneka att det är betydligt trevligare att köpa kläder. Ja, livet blev faktiskt ännu roligare än förut. Från att, när jag vägde som allra mest ha vägt 87 kilo, väger jag idag strax under 60 och det känns alldeles lagom.

Tänk att det skulle ta ett halvt liv innan jag förstod, hur vägen till en hälsosam livsstil skulle se ut. Varje måndagskväll kl. 18.30 i matsalen på Vollsjö skola träffas vi, både män och kvinnor. Invägningen från kl 18.00 Vill man, så kan man efteråt gå på "Friska Tag" i Piratenhallen, så är man ännu mer hälsosam. Alla hälsas hjärtligt välkomna!

KOM SOM DU ÄR, BLI SOM DU VILL VARA!

BERÄTTARCAFÉ

Söndagen den 27 januari 2008 kl. 15

Berättelser och eftermiddagskaffe. Grönalunds gård i Starrarp

Har Du något att berätta? Låt höra! Vill du bara lyssna? Gör det!

Några frågor? Ring Ewa 0415-42041

MUSIKFESTEN I HÅRDERUPSHULT

Av Bertil Persson
Hårderupshult

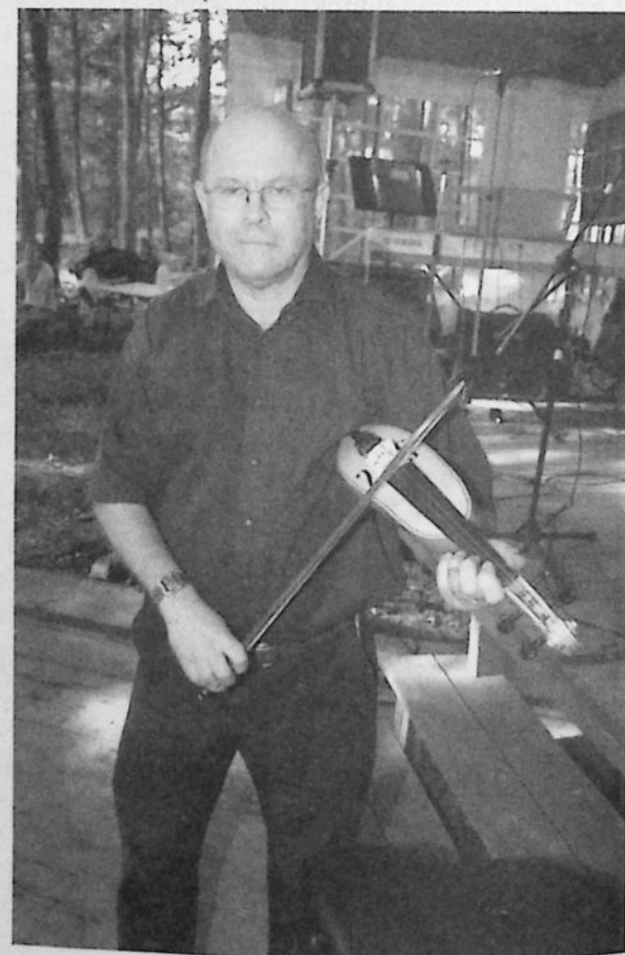
Den femte musikfesten blev åter igen mycket lyckad. En stor publik hade hittat till Hultet. De kunde njuta av oavbruten sång och musik från de två scenerna. Som vanligt var det stor variation på framträdande. Det var körsång, visor i grupp eller enskilt, gammeldansmelodier, folkmusik, skillingtryck, dikter, folkdans, rockmusik, flöjt- och trumpetspel, dansbandsmusik, musikalsång m.m. Från nybörjare till proffs. Det är bra. Det är så det ska vara. Så stor bredd som möjligt. Ett minus i år var den häftiga regnskuren på kvällen som drabbade de danssugna. Men vi kommer igen eller hur? Å Föreningen Skumpens och Östra Sallerups Kulturhus vägnar vill jag tacka alla medverkande på scenerna, både artisterna, programledare och ljudtekniker. Och så vill vi tacka den talrika publiken, som är väldigt viktig.

Följande medverkade i år på scenerna, hoppas ingen saknas:

Player One med Oscar Andersson, Paul Andersson, Martin Frick, Daniel Persson, Malena Persson och Pontus Åkerblom. - Fire Ice med Henrik Andersson, Joakim Birgersson, Emil Hansson, David Junker och Robert Svärd. - Ingegärd Oscarsson. - Linnéa Ringheim och Desiré Persson - Sigun Rix - Sambandet med Göran Lassing, Anders Löfberg, Lollo Löfberg, Alf Nilsson och Urban Ringheim. - Berit Ottosson och Bert Elofsson. - Olle Olsson. - Maria Hagström och Manfred Fridh. - Hörbygänget med Lars Eriksson, Henrik Falkenberg, Susanne Lantz, Erik Nilsson och Nils-Olof Nilsson. - Korsholms Musikskola med Maria Leifsson, Mårten Leifsson, Lina Malm och Malin Malm. - Karl-Gustav Wahlund. - Jan Davidsson, Leif-Arne Larsson och Sven Ulatofta. - Gunnar Nilsson och Ingela Bertilsson. - Seniorskåren med Astrid Andersson, Ann-Marie Hansson, Karl-Åke Lähnn, Gudrun Nilsen, Adele Nilsson, Ann-Christin Nilsson, Hans Nilsson, Malte Nilsson, Nils-Erik Nilsson, Margit Persson, Rut Persson och Tyra Rosberg. - Trallgökarna med Nils-Börje Andersson och Gunborg Malm. - Färsingagillet med Bengt Olofsson, Sonja Olofsson, Ove Andersson, Rut Andersson, Ann-Marie Persson, Sven Persson, Birgitta Andersson, Sven Andersson, Camilla Andersson, Kaj Andersson, Kjerstin Johansson, Sture Nilsson, Anette Rasmusson, Ingrid Jönsson, Kristin Lindgren, Anne Noack och Tomas Eriksson - Toner från Frenninge med Sven Ulatofta och Nils-Ove Persson. - Ewa Blad och Ingrid Ohlsson. - Dans till Anders Malmqvist / Ann-Christin Andersson och Himmalaged. Presentatörer: Ingela Bertilsson, Micke Palm och Sven Ulatofta. Ljudtekniker: Göran Lassing, Nils-Ove Persson och Sven Ulatofta.

Sammanlagt närmare 80 medverkande.

Välkomna att uppleva nästa Musikfest i Hårderupshult, som blir lördagen den 12 juli 2008. Ett par veckor innan är ni också välkomna till sedvanlig dans på midsommarafon kl.14 och kl.20.

EN RESA BAKÅT I TIDEN

Av Inger Nessrot

En dag i juli 2007 hade vi bestämt med Bertil i Starrarp och Maria i Bjälkhult 2007 och med Pernilla och Stefan i Starrarp 6.

Vi, Anna-Lisa och jag skulle på återse vårt gamla barndomshem.

På vagen ifrå "stora" vagen kom jag snabbt in i barndomens tidevarv igen.

Oh titta där e den stenen precis som förr och där e groben som far kanade ner i med traktorn och där och där...

Jag minns lysmaskarna i vajakanten på natten när vi kom från Hasllabacken, ett dansställe, som inte finns mer, i Pärup- Ö Sallerup.

Vi gjorde fåst ett besök o "Eklunds" hus där Maria bor nu. Man kommer ihu vasken inom ytterdören och hålet i väggen som diskevannet rände ud genom direkt ud i hörnan på gåren.

Där udanföör var det alltid vått, nällorna trivdes bra i den krogen.

Vi parkerade våra bilar hos "Eklund" och travade vidare till "vårt".

Fåst kom vi till mossen, där e allt så uppväxt numera. Föör gnavade våra koor där.

Mossen var då indelad i fyra fållor, en bäck delade av fållorna. I bäcken drog vi opp vann te kregen i alla fållorna. Vajen går rätt genom mossen.

I bäcken var hårenda år poggepelingar (grodyngel) på somrarna, därå mitt intrese för poggor. Ibland fångade vi dom i en bork men mor ble arg så vi fe släppa dom i vannet igen och sin följde vi utvecklingen där tills di försvant.

I mossen fanns gott om huggormar.

Promenaden fortsätter och vi gick på backen som var stor och lång (då) och oppe på krönet skymtade vi "vårt" him.

Najanom backen minns jag smultronen och hallonen vid gäret, po itt ställe va där blåbär osse.

Oh va gott, smaken känns än.

Nere i vrian (kröken av vägen) vameed vann, även föör i tiden. Till höger efter vrian var skog som var fri på den tiden grön och grann. Nu var det "har varit skog".

Längre fram emod gåren fanns till höger en stengrotta udan tag, med granna stenar där lekte vi meed, man kunde seda ner o mysa. Ibland kom det in nån ko och sket där, sen var det inte så mysigt mer den dan.

Framme vid gårdens husahörna gjorde massor av minnen sig ännu mer påminda. Man kunde se far när han gick bagom hästarna och plöjde på agern och mor som hjalp nom me stenplockningen. När vi bleb större fick vi osse hjälpa till. Allt gjordes för hann.

Första blicken på huset va dören po vänsta sian, där hade vi dasset. Bagom dassetvar bränneshuset och hönsahuset. Meed va sig likt (fast det såg mindre ut nu) t o m där hungaboet vatt såg man det igensatta holet i väggen. Gårsplanen var kullerstensbelagd.

Stallen va precis liadan inge i som när mor och far nyttjade den. I svinahuset såg vi tydligt kattarna hade vatt. Gålen där var som föör av gamla tegelstenar. I slutennan å svinahuset är en skortsten och en sk tvättgryda. Där kokte mor panntofflor te svinen och etter koken diskades grydan ren, Grydan använde hon att koga tvätt i. Vittvätt kokte man for i tien. Hon la fåst iblöd i Persil och sin använde hon Radion- tvättmedel. Radion löddrade inte så meed som Surf som kom ud runt 1950-talet. Sin sköljde hon tvätten vid en killa i skogskånten. Tvätten hängdes på loftet ti tork på linor. Sommartid torrdes tvätten udomhus.

Skulle vi bada så värmdes vannet i samma gryda. Annars ble det mest sk kattatvätt vid vasken i köket.

Vi flyttade till Starrarp 1946.

Föregående ägare hette Axel o Olga Nilsson. Då var nästan alla tagen av halm, udan te norr po stallen som var eternittag. Det var halmtag po stuelängan o stallen på gårasian och även po loen till öster och väster. Spåntag lades po nåt av udhusen.

Alla tag skulle läggas om så jag fick hjälpa far att lägga po eternitplattorna. Det var bara far o jag som vågade gå opp, jag var 9 - 10 år då.

Far lekte med oss iblann ex po vintern när det var sny och vi hottade snyboll, då hände det ett par gånger att far prickkade en stallaruda i stället för voss. Vi hade ingen elektricitet förrän 1957.

Fotogenlamporna fe duga.

Än idag har jag kvar de gamla lamporna. Jag tän- der dem ofta, för de e så mysit.

När vi flyttade till Starrapp 6 fanns där telefon inkopplad, vi hade nummer 26. Då fanns det tele- fonstation i många byar. Det var spännande med telefon, min mormor Ida sa alltid "snacka höjt unge" när man skulle snacka me nån.

Vi konne lia gärna ståd ude ve gaveln och vrålat.

Här är taket där jag hjälpte far.
Foto: Maria Gröhn

I I borjan å 1950 taled kom Gran i Sniberup och skulle borja renoveringen å köksdelen som var av lersten och korsvirke. Dörrar flyttades och fönster byttes ud mot nya fina och ny farstu. Spiskammaren ble osse ny (där var farstu innan) Gran och Janne medhjälparen gjöt gåled och vi ungar var förbudna att gå in på "nya gåled". Men nåd konstit hände ändå, för po maronen efter va där pregat små hål i gjutningen som etter gluttafingrar. Och vim hade gjord det? Så klart att det va Inger - för ingen annan gör sånt. Jag hade inte gjort det. Efter 40 år erkände Lisa att det var hon som var den skyldige. O va gör de efter 40 år.

Bygget ble bra med köksinredning och allt var fint. Rickepump vid vasken och alla va så nöjda. Rickepump hade vi i stallen osse.

När farmor Hulda dö ble ju farfar Herman så ena. Mor o far o han kom överensom att ha kunne ju bo hos voss förvi hade gott om plass. Sajt o gjort såkom gubben, han var en rar och snäll manoch vi hade rolit ihoba. Vi fick ente si Du till honom, men det gjorde vi ändånär ente mor o far hörde voss. Farfar hjalp te i jordbruget så gott han förmådde. Han åkte ivaj med milkakannorna te milkabored i Bjälkhult.

Vi hade tre ög (hästar)

Lita, en ardenner, lugn o snäll.

Pelle som va kronohäst.

Pelle blev inkallad ibland, ibland en månad i taget.

Och så hade vi småkåte Frille, en unghäst, lite mindre ardenner.

Mjölmaskin ble inlajd osse. Märket va Benco (skylten låg i stallafönstret nu)

Motorn drevs med bensin. (Vi hade ju ingen el)

Mor var meed mån om djuren, särskilt grisarna som var hennes skötebarn och höorna som gav klirr ihushållskassan. På den tiden cyklade man ivaj me äggälådan till handlaren och sålde äggen. Äggapengarna räckte i regel till veckohandeln.

En eller två gånger vart år tröskade man årets skörd, som var inhöstad en tid ingan. Ingan trösket så huggde man säen med självbindare som gjorde fina kärvar. Kärvarnasattes opp ihop till en trave för att ble rediot torra. Det sparades alltid nåna kärvar till julkärvar åt fularna. Till trösket budades det etter både gubbar o kvingor till att hjälpa till.

Ibland var det bytthjälp.

Det var alltid spännande när Toftin frå Långaröds stationärstaska skulle komma. Då var det bråttom him från skolan. Det var ett yungt arbaj med tåskan. Säasäckarna bars opp på stueloftetmen på senare tid blåstes säen opp med nån fläkt och rör. Säen på loftet fungerade som isolering på stuan. Det blev varmare på vintern då.

En dag sa farfar att han skulle flötta te ålderdomshemmet i Östarby, han var ju gammal och trött. När han hade flyttat så fick syrran och jag hans rum. Vi bodde i det rummet bara på sommaren för spisen hade åkt ut. Varenda år föddes det små källingar som vi tog in och gosade med. Vi satte en bräda till vårt fönster så kunne dom säle gå ing o ud. För det mesta sto fönstret på glänt.

Hästarna såldes och det inköptes traktor. O vad stort med traktor en Ferguzon grälle. Far lärde voss köra den där grällen och han lärde voss backa med vaj. Visst var det klöddit men det lyckades. Diverse maskiner fe osse inhandlas och bytas ud. Efter en tid köpte dom en grälle till. Jag hörde aldrig att mor o far kivades och inte heller var far full nån gång.

De var underbara föräldrar. Skulle vi bort nån gång kördes det med traktorn, vi ungar satt där bag i boxen på en trälåda.

På sommrarna hjalp vi mor med bärplockningen i hjärta-fäladen där fanns blåbär, hallon o lingon. Alltid skulle vi ha stövlar på voss för där var huggorm. Men vi visste var ormarna lå o sola nånstans. Stövlarna åkte av rätt snart, det gick fortare att springa på platt.

I vajnsporten på gåren slajtades julagrisen. Iblann var det Gottfrid i Sniberup och iblann Ossian i Bjälkhult som slajtade.

Slakten tog i regel tre dagar att få färit med korvstopppning, saltning, konservering. Allt togs tillvara. Då peb ingen om "fitt" fläsk och ingen sa "örk". Mors blokorn var så go, den åts första slajtedan. Gösta i Hultet var alltid med och åt då.

Trädgåren var rätt stor, det växte löjtnantshjärtan på husets södersia.

Spindlar fanns det gott om och de var stora som elefanter, inte konstigt att man var rädd för dem.

I minnet var alltid somrarna granna, särskilt en sommar var det solsken länge. Syrran och jag traggade "kan det inte ble åska snart" om o om igen. Tjatingaungar.

En natt ble det ett jädrans ovär, udan dess like med åska o ösrain.

Du milde tid va rädda vi var. Alla skulle sidda oppe när det åskade och vi fick inte seda ve fönstren eller vid telefonen.

Far gick alltid ud runt huset när värsta åskan var över. Så etter att den inte slad ner nånstans.

Mor hade plockat ihoba värdesakerna i en väska i fall om.

Ibland på sommarkvällarna när de va lynt i väret kunne vi höra Olof Pers pågar spela dragspel, dom bodde andra sian fäladen på Starrarps ora.

Radio gade vi som drevs med batteri. Längre tillbaga hade vi nån roli grej nån sorts kristallradio och lurar. Dom lurarna kunde vi dela på så hade vi hårs en. På onsdagskvällarna spelades det gammeldansmusik i radion. Det var bara en dragspelslåt varje gång. Ibland tjtade Lisa "a va grannt, a va grannt" så var dragspelslåten slut och det var ente meed vi fe hört.

1965 ville inte mor o far vara lantbrukare längre. Det var tungt arbaj me allting. De ställde till med auktion och sålde allt. Gåren köpte Bengt Frid till betesgård.

På auktionen i november 1965 var där bl a en man som köpte två suggor, som han läste direkt i sin Volvo Duett. Det såg rolit ud, tänk doften i bilen.

Mor o for köpte sig ett hus i Råby. Far fe arbaj som vaktmästare på Sjughuset i Hörby och mor skalade panntofflor hos Kvist och sen fick hon arbaj i tvätten och köket på Sjughuset.

De bodde i Råby tills far dog 1992.

Idag den 31 juli 2007 har vi varit och hälsat på hos Pernilla och Stefan som äger Starrarp 6, två underbara människor. Vi fick se in i deras hem där de tagit fram en del av det "gamla" som vi inte kunde drömma om att det fanns t ex gamla dörrar, de var masonitklädda förr, och korsvirket. Det är så jättefint och vackert. De gamla trägolven är framtagna och korkmattorna är borta. En del av huset har kvar de gamla spröjsade fönstren och bjälkarna i taket syns.

Denna dag har jag varit 50 – 60 år tibaga i tiden som när man va barn och hade både mor o far.

Tiden rann fort iväg och vi var tvungna att bryta upp. Tack till Pernilla o Steffan för goa vinerbröd och kaffe.

Tack till Pernilla o Stefan, Bertil o Maria

Anna Lisa Hansson, Hörby
och Inger Nessrot. Osbyholm
(Lisa o Inger Ragnar Pers)

RUNDTUR I SKUMPENS FOTSPÅR I SOMRAS

Av Bertil Persson
Hårderupshult

Med anledning av att det i år var 20 år sedan Skumpaspelet i Frenninge och 170 år sedan Nils Månsson dog, så anordnade Föreningen Skumpen en rundtur till några platser med anknytning till bygdens store son.

Ett 40-tal intresserade från när och fjärran samlades vid statyn av Ljusets Bonde i Frenninge. Där inledde Ewa Andersson med en kort historik om Nils Månsson. På bilden här intill ser vi tre av deltagarna på rundturen och de är dessutom ättlingar till Skumpen. Det är systrarna Gunborg Björkqvist, Betsy Andersson och Dagny Harnfelt, som härstammar från Skumpens dotter Anna.

Efter samlingen i Frenninge, begav sig alla iväg till Sjököp, där Sjököpssjön kunde beskådas och där Ewa fortsatte berättandet och då med tyngdpunkt på Nils Månssons tid som dräng hos Olof Andersson därstädes.

Målet för rundturen var Nils Månssons fädernegård i Starrarp där en annan ättling, Monica Strömbäck, tog emot och berättade om gårdens historia.

Hösten

märker ut revir
ristar i eld
på allt växande
stänker ut
vita frostkristaller

Bonden vänder ner
resterna av året
i den svarta jorden

Vi staplar ved och äpplen
Mössen flyttar inomhus

Somarens sista geting

surrar mot rutan
Tror kanske att
sommaren finns på den andra sidan

Trädens gula löv
blir i lyckliga stunder
till kaskader av solar

Marken gnistrar av frukter

Står brinnande brud

Bär stolt
elden på mitt huvud

Mina frukter
är fuktiga och svällande
Min vilja att överleva stor
Mina bär mogna och mörka
Min förmåga flödande

Står där
tills frosten
lägger sin brudslöja av silver
över mitt ansikte

Ur Växlingar av Maria Gröhn

STARRARPS BYALAG

Inge och Cecilia Andersson höll i trådarna för årets majgille och byastämma. Inger D. Johansson utsågs till julgransgeneral och även till lagledare för brännbollslaget tillsammans med Janne Johansson. Beslöts även att ansöka om kulturbidrag för att fira byalagets 60-årsjubileum. Julgransplanteringen upp vid gränsen till Bjälkhult skulle synas, vilket f.ö. inte lät sig göras utan vissa vegetationsproblem. Men ett 80-tal plantor hittades. Janne Johansson valdes till älderman för 2008

LAGNEBO LOGE DANSEN

Ett festglatt gäng på logdansen i Starrarp fotograferat av Åke Engstrand.

Festkommittén meddelar att följande persedlar kvarglömdes efter logdansen:
1 par jeans, 1 tröja, 2 par kalsonger och 3 par strumpor. Återfås mot beskrivning.

DE NYA VÄGNAMNEN

Av Bertil Persson
Hårderupshult
Starrarpsvägen 294-54
270 33 Vollsjo

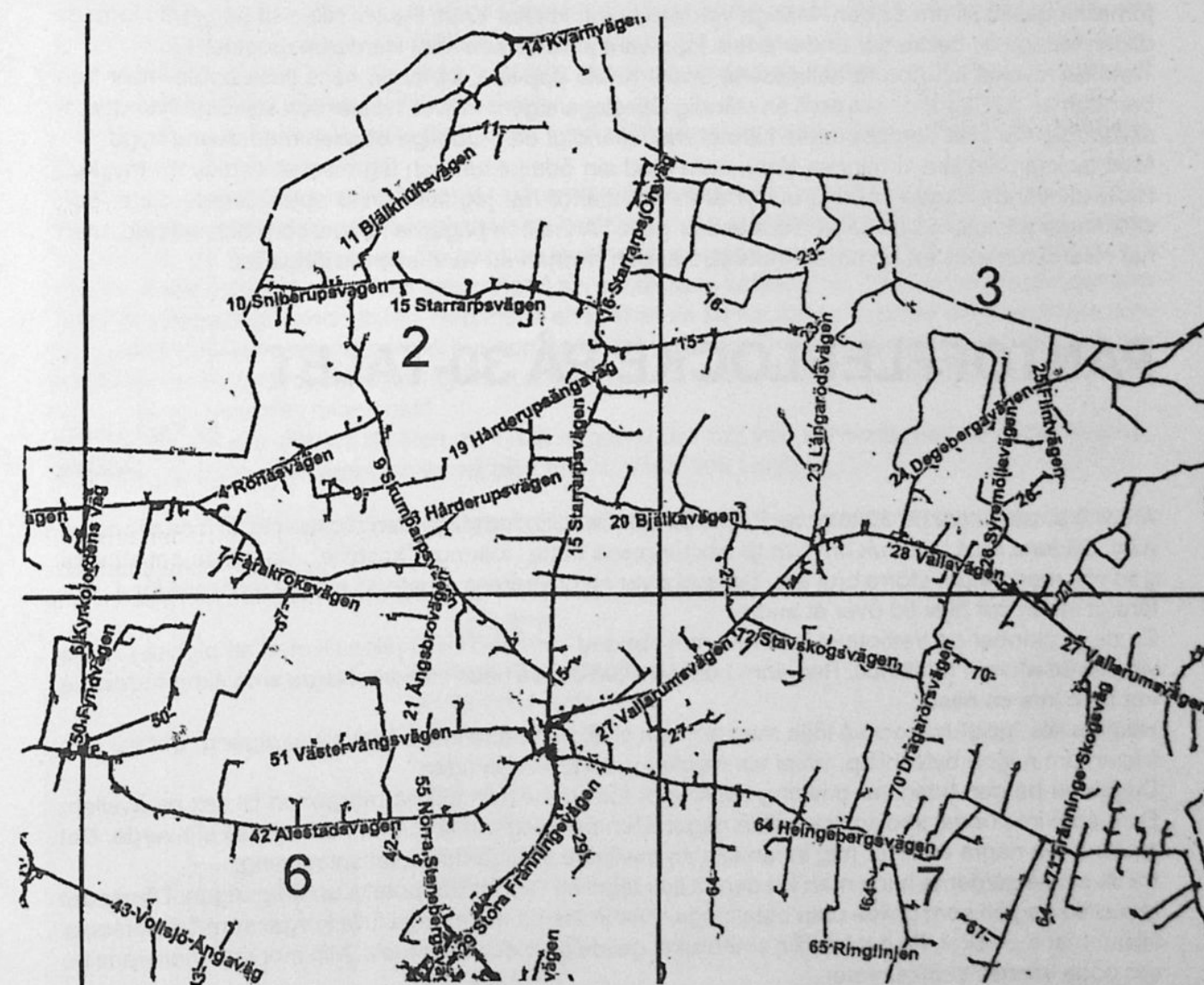
Våra nya adresser har trätt i kraft i höst. Förhoppningsvis ska det leda till att framförallt sjukresor och färdtjänstresor ska fungera bättre. Kartan visar de nya vägnamnen här i trakten. Var och en har i sin nya bostadsadress fått vägens namn plus en siffra som anger avståndet i meter från där vägen börjar. Sista siffran är dock struken, så siffran anger på tiometer när. De som bor in på avtagsvägar har dessutom fått ytterligare en siffra, som anger hur långt in på avtagsvägen man bor. Även här

anger siffran hur många tiotals meter man bor från den namngivna vägen. Dessutom är det så att de som bor på vägens vänstra sida, sett i vägens riktning, har fått udda nummer och de som bor på höger sida har fått jämna nummer. Därigenom kan avvikelsen i vissa fall bli närmare tjugo meter. De nya adresserna är naturligtvis också bra för varuleveranser, posten och inte minst räddningstjänsten. Vägschilderna lär komma upp så småningom.

Jag tycker att det finns anledning att så långt möjligt bevara gårdsnamnen. Var och en som inte redan gjort det, kan tillföra ett namn på raden under personnamnet.

Ett annat förslag är att vi som bor på den del av Starrarpsvägen, som går från Vallarums gräns i söder till Starrarps oras gräns i norr, tillför namnet Hårderupshult i vår adress, som jag har gjort ovan. Detta för att ytterligare förtydliga adressen och för att bevara ett gammalt välkänt namn, som i detta fallet inte alls finns med bland de nya vägnamnen.

Var och en kan ringa eller helst skriva till Christer Persson på Sjöbo kommuns Miljö- och byggnadsavdelning, så fixar han det.

TILL MINNE AV KNUT THULIN

Av Bertil Persson
Hårderupshult

Min nära vän och medarbetare Knut Thulin har efter en tids sjukdom lämnat oss alla. Jag har ett tydligt minne av vår första kontakt. Det var 1976. Mitt under pågående renoveringsarbete av huset i Starrarp ringde Knut och föreslog att vi skulle undersöka möjligheten att ge ut Nils Eklundhs efterlämnade dikter. Jag vill inte påstå att jag omedelbart slängde ifrån mig hammaren, men idén var så intressant att vi tillsammans omgående skred till verket. Ett arbete som inledningsvis visade sig lättare än väntat. Eklundhs syskonbarn hade föredömligt nog samlat allt hans skrivna kvarlåtenskap i en låda, som de välvilligt ställde till förfogande. Diktsamlingen "Levande bygd" kom ut redan hösten 1977.

Knut Thulins kärlek till Nils Eklundhs dikter och den värld de återspeglar växte sig bara starkare genom åren. Inför de 25 årliga Bjälkhultspromenaderna var Knut alltid väl förberedd med nya infallsvinklar till Nils Eklundhs diktning.

Själv hade Knut också en stark poetisk ådra som kom till uttryck i hans sätt att tänka och hans förhållningssätt till omvärlden. Många vardagliga intryck har Knut, liksom Nils satt på pränt i form av dikter. Många av dessa har under årens lopp varit publicerade här i Hårderupsposten.

Trots de mycket knappa förhållandena under Knuts uppväxt, så fanns hans ljusa upplevelser från barndomen på Starrarps ora som en ständig följeslagare genom livet. I dikter och åtskilliga barndomsskildringar här i Hårderupsposten känner man ständigt de orubbliga banden med denna bygd.

Med tacksamhet ska vi minnas Knut, som med sin ödmjukhet och lågmäldhet åstadkom mycket. Hans skrivande ökade snarast under åren och därför har jag flera ännu opublicerade dikter och skildringar på lager så att säga. Våra tankar går till Anna och pågarna i deras sorg och saknad, men här i Hårderupsposten kommer Knuts tankar och minnen att vara levande länge än.

PANTOFFLEPLOCKE PÅ 30-TALET

Av Knut Thulin
Ödåkra

Att vara småbrukare på 30-talet var inte alltid lätt. Den tillhörande jorden räckte inte till för att föda en häst. Sådana små lantbruk om fyra till sex tunnland hette i folkmun "koställe". Då gällde det att vara god vän med någon större brukare. Det svåra var att hjälparens arbete på sina åkrar skulle först vara färdigt innan det blev tid över åt andra.

En dag i oktober på trettioalet blev min mor "budad" om hon ville hjälpa till med att plocka potatis vid en väderkvarn (Bjälkhult. Red.anm.) där familjen också hade lite jord. Några små åkrar födde två kor men inte en häst.

Hennes lille "påg" fick också följa med om han ville, han hade inte börjat sin skolgång. Det var inte frågan om någon byteshjälp, vilket var mycket vanligt på den tiden.

Daglönen på den tiden var omkring två kronor för arbete från sju på morgonen till sex på kvällen. Barn som inte börjat skolan fick sällan någon liten penning. Att få maten hade också sitt värde. Det skulle dröja några år till för mig innan skolan beviljade fridagar för potatisplockning.

På de större gårdarna hade man vid denna tid i regel en "sprätt" för potatis upptagningen. Då var det inte alltid daglön som gällde utan betalningen räknades på hur många fulla korgar som två personer tillsammans plockat. På det här lilla småbruket gällde att plocka manuellt. Min mor och möllarens fru var goda vänner, skolkamrater.

Morgonen var kylig när vi begav oss hemifrån. På genvägar tog det ändå nära en halv timma innan vi såg väderkvarnen med sina stora vingar. Ute på åkern såg vi en man med sin trogne häst som "årrade" upp potatis. I varannan "uppård" rad låg många synliga potatisar. Först skulle vi få en kopp kaffe och en smörgås. Det var gott med nyslungad honung på. Möllaren hade några bisamhällen som han varna att inte gå för nära. Två andra närboende fruar skulle också hjälpa till med

potatisplockningen. Möllarens fru var den i familjen som mest höll ordning på det lilla jorden gav. När jag blev äldre blev jag mer bekant med möllaren. Hans största passion i livet var att tillsammans med byns slaktare dela en halv liter renat. De kunde sitta en hel förmiddag och filosofera om livets mening och den förbannat stenrika åkermark de ägde. Det var tid till detta för många av sommarens dagar blåste det för litet för att få snurr på möllans vingar.

Mannen med sitt årder och häst som plogat upp potatisen kom in för att få kaffe. Han skulle komma tillbaka på eftermiddagen för att med årderet ploga upp resten av raderna. Ett årder är ett gammalt lantbruksredskap, en plog. Till redskapet finns flera lokalt skapade namn såsom "år" för redskapets funktion, årrade, årade och raade.

Det blev till att komma ut på potatissycket. Med sig hade de flätade enekorgar och i händerna höll de potatiskrafsar. Någon av fruarna hade "säckaförkläde", andra hade väl inte precis den bästa kjolen på sig. Någon börja krypa direkt, andra gick böjda med "rumpan" i vädret. Solen kom fram, potatisen "räntade" bra och snacket kom igång för fullt. Själv plockade jag lite här och lite där och överallt fick jag beröm. De fulla korgarna bars till en fördjupning i marken där de tömdes. Efterhand formades en rås som senare täcktes med halm och ett tjockt lager jord för att tåla vinterförvaring, ett arbete som mjölnaren stod för.

Skönt att få räta ryggen lite och gå från arbetet till middagsbordet och få stekt kyckling och till efterrätt god fruktsoppa med sagogryn i. Hälften av potatisåkern var plockad och möllarfrun gladde sig åt att hon såg mannen med sitt årder vara på plats, det skulle ordna sig i år också. God och välbärgad potatis hade stor betydelse i möllarens familj.

Det blev ingen extra middagsvila för fruarna, men möllaren själv hade intagit sin plats på pinnsoffan med "Mellerstan" över ansiktet.

Solen värmdes gott och snacket kom åter igång ute på potatisåkern. En av fruarna skulle, när hon gick hem på kvällen, skära av några enekvistar att ha till sin mans spottlåda. Den "rälie" snuslukten märktes inte då. En av fruarna prata om hur hon av sin mans vinterkalsonger sydde prima kaffepåsar. I butiken hade hon köpt en ställbar bleckring till sin emaljerade kaffekanna. Där var hål i ringen där hon fäste den hopsydda kalsongbiten. Hon mena att kokkaffets tid var förbi, nu gällde det bryggkaffe som blev godare. Samma fru kom in på hur hon hade det med sina "månadsbesvär". Jag minns väl när möllarefrun tvärt avbröt och med höjd röst sade: "Men harre min Gud vi kan väl ente prata om "sant" när vi har en liden påg ibland oss"

För min del var jag alldeles för liten att förstå något av det hon ville ventilera med de andra fruarna. Mor och jag kom hem lagom innan det blev mörkt, lite ömma i ryggen.

HÖST

Höstens dova toner
del av årets rytm
solens korta bana
lyser än på stig
tafatt löven leker.
En skogens duva
stor och tung
landar som en boing
hes och kärv är rösten
kuttrar till en vän
kom mig nära
innan höstens mörker
släcker dagens ljus.

Knut Thulin

ÅRETS SKUMP

Bygdens kände dragspeleman, Nils- Ove Persson, uppväxt i Skumpens by, utsågs av Föreningen Skumpen till **Årets Skump**.

Motiveringen lyder: "För att han med sitt drag-spel under många år spridit musik och glädje i Frenningebygden".

Nils-Ove firades på Skumpens Dag, som inleddes med brännbollstävling mellan byalagen. Starrarp vann!

Sedan fick festpubliken lyssna till många skickliga musiker och sångare i bandet Inside Straight från Sjöbo- bygden.

Trots hotande regn, så hade en stor publik infunnit sig för att hylla Årets Skump, som ledsagades fram till medljuddelningen av såväl Skumpa- marsch som Skumpafanfar.

Vinnande brännbollslag från Starrarp. Foton: Ewa Andersson.

OBS Ny adress till Hårderupsposten: Starrarpsvägen 294-54, Hårderupshult, 270 33 Vollsjo. 0416-32125, 070-6016130.

Försäljningsställen: Sune Sörenssons Bil, Fränninge Livs, Frenninge Trädgård, Vollsjo Färg och Spelhörna, Isgrens Livs, Önnköping, Ringsjöbygdens Bokhandel, Hörby, Östraby Livs och Anders Färg, Sjöbo.